

I. Двѣтъ канарчета.

Азъ имахъ въ своя кабинетъ двѣ канарчета, поставени въ двѣ отдѣлни кафезчета. Щомъ сутринь отворѣхъ врачката на едното кафезче, канарчето веднага изхвъркваше и кацваше върху кафезчето на своето другарче, весело зачороликуваше, сѣкашъ искаше да му продума „Добро утро, мило друженце, здравей! . . .“

Понѣкога азъ прѣмѣствахъ едното кафезче въ другата стая. Тогава канарчетата почваха жаловито да се обаждатъ едно на друго. Менъ ми домилѣваше и азъ отново ги събирахъ въ една стая. . . Ехъ, щомъ се видѣха, какъ радостно подхвъркваха, и какъ весело пѣха прѣзъ цѣлия день! . . .

II. Куче и гжска.

— Азъ знаехъ, казва учений Вундъ, едно хубаво и много зло куче. Веднажъ то си седѣше на двора и гледаше какъ една гладна, мършава кучка гонѣше една гжска, за да я разкъса. Гжската отчаяно бѣгаше и жаловно крѣскаше, сѣкашъ викаше нѣкого на помощъ . . .

Домилѣ на храброто куче за нещастната гжска. То се хвърли върху гладната кучка и я прогони. Отъ този день нататъкъ

куче и гжска станаха нераздѣлими другари